

YEN

SEN

PRO M. O. IDAHO

C. KOSTELEČ

23/77

S L O V Ů úvodní, neboli: "Bédo je jaro!"

Ahoj kamarádi, doufám, že jste si už v tomto roce stačili vyvrknout aspoň nohu a nebo zlomit lyži. Mě se to zdařilo dvakrát. Oboje. No, ale snít už je pohled do minulosti a krajema začíná smrdět hlína a to je pěkný svinstvo... Stačil jsem sice vyjet jen parkrát a pokaždý sem na těch starších flecích našel moc a moc nového. Jak jistě víte situace trampinku začíná být čím dál tím víc složitější a v první řadě u nás ve východočeském kraji, kde skoro na každé světové straně se nachází nějaká rezervace. To je sice velký plus pro přírodu, ale taky se velmi často stává, že nejsi připuštěn.. Kamarádi TO Idaho Červený Kostelec to řeší po svém, jezdit a být zároveň ochráněm/nikoliv Tisu/ale samostatnou složkou ONV. O jejich makuče na adřepašské lípe se psalo už dost a nyní opět začíná jejich činnost v Ratibořicích-Babiččině údolí. Restaurují stromy a okupují Staré Bělíčko. No řekněte sami, kdo z trampů může prohlásit, že přespál ve Starém Bělíčku v pokojíku pro Voršilu. Kdo v těchto jarních měsících navštívíte Babiččino údolí nebudete překvapeni až v korunách zámeckých stromů uvidíte houf opičků v maskách a se sekery v rucech. Zajděte ahoj a stavte se na pokec... Snad se tam uvidíme. Žen-Šen se pravděpodobně stane osadním časopisem TO Idaho, což je pilíř východočeských ochránců a snad od léta i má domovská osada. ahoj JUAN.

KRAJ.

Dívám se dolů a brach zas musím jít.
Už obrátila dnem se obrácená
nášoba poznávacích křečí.
Dívám se dolů a pomalu odcházím
Zatracené.
Já vím, že je do košenejch desek
čas od času voněly dřevami,
měly cejch ohně a šněrovací boty,
však v pohledu šňátovlasé Maud
šněl hřebík pohrdání.
Už s léty mizí netrpělivý ohvění,
kdy tejděn pomáhal ti balit rance,
jen houkání vlaků zní dodnes nad skalami,
kdo věrný stál Kraj co rval se bezostemnu,
když lepili ho vyhláškami
a každý kdo ho miloval, byl proklínaný štvaneč...
A dneska?
Na mým fleku táboří teď nuda
a chodí spát už po setmění,
neumí snít, to dnes už není móda,
proto z mejch očí šněl hřebík pohrdání.

Na dálnici E 1. píseň, kterou zpívá na poslední
melodie na dálnici E 1. - Chum, nebo Salas - ten Juan.

Čekám na rychlý spěšný, který mě dovede dopravit
máma dříve nežli, když ve dveřích ji pozdravím,
na dálnici E 1. už zase marně stopuju
když mi bylo sedmáček, třetí křížek maluju.

Pomalu jsem sever, západ jih, však k slunci svou tvář obracím
mám jsem kurzum v závětrí, však jsem dnes se oavracím
na dálnici E 1. skáta se dráhy třešně
dávno mi není sedmáček, nevěsta mějně sňatkům.

Roky který jsem prožil mám vstetovat na paži
tam jsem se taky dovedl, že toulání jím přeskáčí,
na dálnici E 1. už se mým vaponím
že když mi bylo sedmáček, já polám jen se usmíval.

Obloha černá misku má dešť z tváře už se raduje
a tvaře, která se nasmívá a z ruky která stopuje,
na dálnici E 1. patřím jak zasněžená doprava
dávno mi není sedmáček, chum, nebo Salas poslední.

Už nejsem to co byl jsem dřív a čas má koně rychlejší
já tenkrát uskočil to stih, píseň má datum včerejší
na dálnici E 1. stojí pomalu s jasným svým
ten komu je sedmáček, až se tam mlčky ukáží.

Stratila jsem večerníci
svůj oblíbený šperk
V taxi
Stratila jsem milenec
se keři andělů
Mezi Marzem a Francií
Období deště
Začíná v mých očích
Špatná impregnovaných
Kavrení nosí smutek
• Tulipány otáčely s mým
A ptáci přestávají růst

Můj milenec a večernice
byli jedno:
• Ó květiny! zahajte stávkou dšněv?

Baronka

Slovo začíná: Tady platí jen jedno pořekadlo, "Čas pracuje proti
má." Zde je jak to chodí, člověk má a dělá a tak a přivede
myšlenku jasně a má skoro leták. Co co se děje. Dává se
jste si jasně vědomí a vanech a se vědět užili známa a nyní
si lidé reame a flakaj/obeah se vi staj vail/ a bude si mo čist-
Zao-čen.

Jana

Co doporučujeme: Oheř z dříví eukalypta - výbor z australské
lidové poezie.

a
chjda károvi - dryvek

Je Bob mý jedno pásové, jak před vna tu jsem
já začal jsem už všelicos, když křičel jsem sem,
já křičel byl i bohatý, teď trop jsem, pásovi vi,
řiví se teď osee v ohajda károvi.

Jen jeden škopok dostal jsem, proj neobke víc bajt,
ten siceš se šaj se maso, ší křičel choi nomy sejt.
Vil kotlik sda a šejdliš a šelken, všeho fôrce,
kšičej ale cení kachy v ohajda károvi.

A z nabytku v si není nic než poďa ved šilnu
tu poučivem k senen i jako špiširan,
A kdo by šejl více sved se kouzlo hotov
mouchy budou ji hnat kolem ohajdy károvi.

Žrecení duhy - indiánská poezie

Lovecké senze.

Se bláznovci vjoneš
už začíná svítat,
tam uprostřed oděra/oh květů
nejlepší jeleni budou zabiti.
Černá opelená šipe z černého luka,
proboďni srdce státnem samci!
Krev se vytryskne z tlasy,
až se proboďnu srdce,
už cítí, že se sama sart.

Jiří Orten - dryvek

Podzimní noci, milého kluti a selena, které počkávají, svisť na palci
svých nožek, odhal stěh/aka a protáhní bedra, svisť svých tisíc
variof sntau se slací a panaj.
Vlášná podzimní noci, ubírá se se minulých století a jako z Klou-
bouka táhnou svůj oúd, oúd povlekutý již patinos, variof máho,
oúd tristanův...

Bořil jsem se po kolech v sněhu a zvolna stoupal k vyvýšenému horizontu, kde jsem očekával nezádné. Něsíc se proti všem zvyklostem ani neukázel a v naprosté tmě hořely krystalky sněhu jen pod mými pohledy. Nepočítal jsem čas ani kroky, které mě dosud neoslyšely. Každý z nich se pevně poutal k zemi, ale zároveň mizel nad korunami smrků, podle nichž jsem tužil svou cestu.

Potom, v pořadí už nachokolikáté vteřině dnešní noci, se naplnila věštba jedné z mých sudíček a já byl poprvé v životě plně soustředěn k pocitům, které přicházely ze všech stran, byly náhlé, vromí, nárouklé, krásné. Po celou dobu jejich přítomnosti jsem nemohl splynout se skutečným, matně jsem registroval žití kolem sebe, souhrn plamenů v křišťálek zpívajících dít se svými zdědy. Jediné co bylo hmatatelné, byly dva páry lesknoucích se očí, závist i strach, co nám přinese další nečekaná vteřina, voňavou chuť teplého vína, které šlapevotně stékalo do dutin dlaní, které neunikaly.....

Řeka sloví! U pramenů křikotivým pramínkem začíná svojí pouť, poslední jsou to věty, souvětí a pojednání se v nás rodí veletok, strašlivá síla, kterou disponují dít, síla hormonální, kdy drtíš ve svých dlaních tlak té druhé dlaně....

Byla to slova, která v hostnoucím Tiohu nabírala závrtných výšek, spalovala až na kůži, svištěla jako prdsky bílým kolem uší. Za dvacíti kde vítr navel šedonělnou závěj se zrodila pocta o existenci velkého rybního Oka, vzdalovalo se a mizelo, aby se za chvíli opět přiblížilo a dalo nám nahlédnout do svého vnitřku. Řeka šla pronikala do našich duší a v jejím proudu se usadil celý černý krokodýl - štít. Ostrými zuby začínal apánek a nám nezbyvalo než se dít plavit kalnými přejemí a mlčky hledat štít proti otráveným šípům únevy.

Noc změnila svou barvu a hlasy se zvolna uzavíraly do svých lepenkových pouzder. Velká loď se naklonila na bok. Jsme pod úrovní svých hlasů a na polospících tvářích vidím morbidní koetlivecké rysy. Tíse přistupují k zamčeným oknům a nikoliv slovy, ale srdcem se loučím s tou náročnou nocí, která vjíždí do přístavu. Je ráno. Pájdeme spát.

J.

Klekání.

Konopné provazy
vedou vzhůru k svodům,
postačí lehounký závan dotěrnosti -
a oni spustí.

Zamklá střechy
pak se rozezvučí,
projdu se krajem před usnutím.
Nebe je plné sluti.

J.

reserve reserve reserve reserve reserve reserve pro ---

BARONKU

ZRCADLENÍ

Vracíš se
silný a opojný jako Sen
a pak tě vidím
jak mi rptékáš mezi prsty
ještě lehký dotek
než se vpiješ
do černé a hladové Země

SETKÁNÍ

Obloha se ještě neunesla,
úplné rozednění
začal slavnostně padat první sníh
načechraný jak perí ptáků.
V chalupě štěkal pes
a ty jsi dospěl velké čekání.
Potom zakokrhá kohout
a ráno vešlo semnou.

+++

Na jednom nádraží
je pár dlaždic určených pro zázraky,
poklekl pěvec potulný.
Zpíval hymnus pro koleje
pro modré oči co plovou nad nimi
a pro lidi, co s pusou dokořán netušili,
že svatý Jiří právě dnes,
zabil zlou saň.

pár slov pod čarou - Baronka= odběratelka Žen -Šenu, zápaďanka
od Sokolova, povoláním servír, nyní paní barman, blázen a snílek
a jinak jedinná dopisovatelka mého plátku. Proto se redakční rada
usněla, že jí patří po právu prémie dopisovatelů tj. výhonek
čarovného kořene Žen-Šen, který jí opravňuje až do smrti být tak-
vou jaká je.....

Juan+comp.

Ráno jsme vstali do krásného podzimního rána, slunce nás nemuselo dvakrát moc přemlouvat a městečko/HM/ do kterého jsme dorazili se jmenovalo Bystřička. Dle mapy se zde měl nacházet krásný lovecký zámeček barokního stylu. Jo, našli jsme ho. V tak dezolátním stavu, že bychom do něj nedali ani brambory na zimu. Pokud to šlo, prolezli jsme ho a riskovali, že na nás něco spadne. Nespadlo! Snad proto, že jsme návštěvu památky přestáli ve zdraví, zašli jsme si s Chobotem na jedno kyšelé pivo a nějaký buráky. Potom jsme se sprchovali na silnici pod zahradní stříkačkou k rozmrzelosti zahradníka a člapali veselé na místní nádraží, které se mělo nacházet za kpcem. Nacházelo se, ale za třema kopcema. Stejně bylo mrňavý a tak jsme šli radši na smrzlinu. K večeru se nebe zatáhlo a nám nezbylo nic jiného, než se na ten zatracený vlak odebrat. Celou cestu mne Celda s Chobotem učili fikat Rrrr..., ale brusle jsem neřekl ani zá nic. Jen to do Prrdela, mi šlo nějak líp. Vlášek nás dovezl do XY a tam nás děšť zahnal do Motorestu, kde jsem poprvé ochutnal Borůvičku. Nebyla špatná. Noc jsme prožili na nějakém svahu a věčně se kutáleli dolů. Chobot myslí i na nemoci z prostydnutí vzal prozívatelně sebou lahev slivovice a tak nám ani moc zima nebylo... Co nám přinese další den? To se dočtete v dalším čísle Zen-Senu.

Juan.

DON L. LEE

Žánr.

neviděl jsem ještě báseň, která by uopala hlavěň osmřicítky
neviděl jsem ještě sloku, která by rozbila bělochovi palici
neviděl jsem ještě metaforu, která by zatsavila tank
neviděl jsem ještě slovo, které by zabíjelo
a kdyby bylo slovo mocnější než olovo
puška by nezárůžňoval ruská pole
a pokud mne mé přirovnání neochrání před holí v pusté noci
ponechám si myslím břitvu
a koupím si pár kulek do foroty.

přeložil Pavel Šrut

/Listy/

Ústupek

Ještě naposledy ustoupím
a vrátím se tři kroky zpět
Oboustranný most se rozezvučí
v libivém stereu

Ustoupím před tvou přetvářkou
do uliček
s blátivými vlasy.
Proč říkat "asi?"
Odpovím NE.

Juan

Medové koláčky.

Slunce si půjčilo
vlnu z oslích křív,
v protějším okněch
smát se zapomělo.
Už dvandět let
jsem nešel bosý travou
a pozvolna těžkne
má spotřeba cigaret,
je třetího,
boxer nespavosti
dává mi za vyučenou.
V zámecké galerii
si pouštím pantomimu
dětství,
rám z povadlých petrklíčů
už ho neoživý.
Základní surovinou
je trochu jílů
a slunce peče
medové koláčky.
Za týden bude
posvěcení.

/Juan/

Blues Josefa Nováka
Blues Josefa Nováka

v noci na dnešek mi alkohol
sbalil k sích a ošmir gloval
jazyk,
zasklíž oči jak jahody do
šelé,

vysádl kůži jak tlustým pijá
k em,

v noci na dnešek mi alkohol
sbalil k sích a šel ho
někomu jinému.

Slunce vyšlo ráno jako pod
vodou,
líp se nečivát.

Voda tekla samá masť
ná

a v trubkách
hr kale.

Líp se nesmočí t.

Naproti sa oknem
mazali máslo na chléb
Tragvej se vlekla
jako přeražend
v křídli.

Líp jít pečourem.
/V. Závada - Lyač/

Kamarádi s tuškou u pasu - psavci ! ! !
To, dávno jsem ztratil naději, že se ještě sejdeme někde venku u ohně,
že na dva dny zapomeneme co je spánek a budeme se předhánět, kdo ještě
umí. To jaksi už nadopadne, ale nějaké vzpomínkové posez by se měl
zas někdy uskutečnit. Troe hu povolit to šnerování usazených, potomky
bát do úschovy babičkám a s hrskou papírů pod paždí se slízt někde??!
A ve tom uvažuju už od začátku roku, ale pokaždý mi do toho něco
vleze a nějaké pevné termín nepřipadá v úvahu. Tak co kdyby zas někdo
inej vymyslel podobnej podnik jako byly psavecký sléziny a zorganiz-
oval te! Tak chutě do toho, budu čekat, kdo se oaze sejďív.

J.

